ja pu=sárk hakkas paistma. Naene kargab hauda ja hakkab kaant pealt lahti kiskuma, teised aitawad ka. Nüüd nääb temma omma meest, surno mähkmes, kargab temma ümber, kattab tedda sure halle nutto ja silma=weega; surnud ei ligo; kissub tedda ülles omma wasto rinda, puhhub ommast suust soja hinge mehhe suhho, et ta peaks hinge tõmbama; agga ei ühtegi; mis on surnud, se on surnud! Emma katsub mis ta woib, et ta tedda surno küljest lahti saaks, agga ei sa milgi kombel. Ta peab sedda tuggewaminne mehhe ümber kiñni, puhhub temmale suhho ja muljub omma wasto rinda, ja ei lasse lahti.

Õppetaja manitses tedda ja keik liñna rahwas, et surma suust ükski lihha ei peäse, ja piddasid tedda nõdra melelisseks; sest seña ollid saddade kaupa innimessi, noori ja wanno, kokko tulnud.

Korraga näggid keik, et se nõdra melega naene, taggasi kohkus, omma kõrwa surno su ette pannewad ja kuulwad ja sure heälega hüüdwad; agga isse kukkus ilma moistuseta kui surnud mahha. Nüüd tewad ümber seisjad tedda surno küljest lahti; — agga — mees ei olnud mitte surnud; mees hakkas hinge tõmbama ja lõi ommad silmad lahti. Täis 4 päwa olli temma pu=sárkis ja haudas olnud; agga ei olnud mitte surnud.

Keik ehmatasid ja immetlesid selle sure Jumala hallastusse ja armo üle, kes omma sõnna sees ütleb: Kellel õige usk on, woib mäggesid assemelt ärra tõsta. Keik olli imme, mis nemmad kuulsid ja näggid.

Se waene surria naene jäi holetusse sisse, kedda Õppetaja omma maeasse laskis wia. Nüüd olli assi selge, et mees jälle ellama hakkas, sest ta soned peksid tihhedaste, kui ta ka wahhete wahhel weel nõdruse pärrast minnestas. Pärrast kahhe tunni, olli temmal omma terwe moistus jälle käes, pärrast selle, kui temma 5 päwa olli surnud olnud.

Häddaga olli temma omma moistust kätte sanud, siis olli ta esimenne küsimine naese järrele, sest ta arwas, et ta omma naese lähi, jälle olli ellawaks sanud; agga se kurb sõn=